

Κήρυγμα Κυριακής ΙΔ΄ Ματθαίου

Αδελφοί μου αγαπημένοι,
το σημερινό Ευαγγέλιο είναι από εκείνα τα ευαγγελικά αναγνώσματα που δεν μας επιτρέπουν να παραμείνουμε αδιάφοροι. Ο Χριστός μάς μιλά για ένα τραπέζι στρωμένο, για έναν Βασιλιά που καλεί, για έναν γάμο που είναι έτοιμος, για ανθρώπους που αρνούνται την πρόσκληση και, τελικά, για εκείνη τη φοβερή φράση: «Πολλοὶ γάρ εἰσι κλητοί, ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοί».

Ο βασιλιάς της παραβολής είναι ο ίδιος ο Θεός. Ο Υιός είναι ο Χριστός. Ο γάμος είναι η Βασιλεία του Θεού, η κοινωνία του ανθρώπου με τον Δημιουργό του. Και η πρόσκληση είναι η πρόσκληση που απευθύνει ο Θεός σε κάθε άνθρωπο: «Ἴδου... πάντα ἔτοιμα· δεῦτε εἰς τοὺς γάμους».

Προσέξτε, αδελφοί μου, μία συγκλονιστική λεπτομέρεια. Ο Θεός δεν λέει στον άνθρωπο: «Ετοίμασε εσύ το τραπέζι». Δεν του λέει: «Αγόρασε, κοπίασε, πλήρωσε και ύστερα έλα». Του λέει: «Πάντα ἔτοιμα». Εγώ τα ετοίμασα όλα. Εσύ μόνο έλα.

Αυτή είναι η αγάπη του Θεού.

Ο Θεός έκανε το πρώτο βήμα. Εκείνος μας δημιούργησε. Εκείνος μας έδωσε ζωή. Εκείνος έστειλε τον Μονογενή

Υιό Του. Εκείνος άνοιξε τον δρόμο της σωτηρίας. Εκείνος μας έδωσε την Εκκλησία, τα Μυστήρια, τη Θεία Ευχαριστία, τη μετάνοια, την εξομολόγηση. Εκείνος κάθε ημέρα μάς περιμένει.

Και εμείς;

«Οί δέ άμελήσαντες άπῆλθον».

Δεν λέει ότι όλοι αρνήθηκαν επειδή μισούσαν τον βασιλιά. Κάποιοι απλώς αμέλησαν.

Τι φοβερή λέξη: αμέλεια!

Ίσως μία από τις μεγαλύτερες πνευματικές ασθένειες της εποχής μας να μην είναι η αθεΐα. Είναι η αμέλεια. Δεν λέμε πάντοτε «δεν πιστεύω στον Θεό». Λέμε: «Δεν προλαβαίνω».

Δεν προλαβαίνω να προσευχηθώ.

Δεν προλαβαίνω να εκκλησιαστώ.

Δεν προλαβαίνω να εξομολογηθώ.

Δεν προλαβαίνω να ανοίξω το Ευαγγέλιο.

Δεν προλαβαίνω να επισκεφθώ έναν άρρωστο.

Δεν προλαβαίνω να συγχωρήσω.

Δεν προλαβαίνω να ασχοληθώ με την ψυχή μου.

Και περνά η ζωή.

Ο ένας, λέει το Ευαγγέλιο, πήγε «εἰς τὸν ἴδιον ἀγρόν» και ο άλλος «εἰς τὴν ἐμπορίαν αὐτοῦ».

Πόσο σύγχρονο είναι το Ευαγγέλιο!

Ο ένας στη δουλειά του. Ο άλλος στις επιχειρήσεις του.

Ο άλλος στις υποχρεώσεις του. Ο άλλος στις μέριμνες. Ο

άλλος στην κοινωνική του ζωή. Ο άλλος στην οδόνη του.

Και ο Θεός περιμένει.

Δεν είναι αμαρτία να έχουμε εργασία. Δεν είναι αμαρτία να έχουμε υποχρεώσεις. Δεν είναι αμαρτία να

φροντίζουμε το σπίτι και τους ανθρώπους μας. Η τραγωδία αρχίζει όταν όλα αυτά γίνονται σημαντικότερα από τον Θεό. Όταν βρίσκουμε χρόνο για όλους και για όλα και δεν βρίσκουμε χρόνο για Εκείνον που μας χάρισε τον ίδιο τον χρόνο.

Και κάποτε θα έρδει η ώρα που ο χρόνος μας θα τελειώσει.

Τότε δεν θα έχει σημασία πόσα αποκτήσαμε. Θα έχει σημασία αν αγαπήσαμε.

Δεν θα έχει σημασία πόσοι μας γνώριζαν. Θα έχει σημασία αν μας γνωρίζει ο Χριστός.

Δεν θα έχει σημασία πόσα χρήματα αφήσαμε πίσω μας. Θα έχει σημασία πόσο έλεος πήραμε μαζί μας.

Δεν θα έχει σημασία πόσο μεγάλοι φανήκαμε μπροστά στους ανθρώπους. Θα έχει σημασία πόσο μικροί και ταπεινοί σταθήκαμε μπροστά στον Θεό.

Και όταν οι πρώτοι προσκεκλημένοι αρνήθηκαν, ο βασιλιάς έστειλε τους δούλους του στους δρόμους: «Όσους εἴρητε καλέσατε».

Εδώ αποκαλύπτεται το μεγαλείο της Εκκλησίας.

Η Εκκλησία δεν είναι κλειστή λέσχη «καλών ανθρώπων». Δεν είναι χώρος τελείων. Δεν είναι μουσείο αγίων. Είναι νοσοκομείο αμαρτωλών που θέλουν να θεραπευθούν.

Γι' αυτό το Ευαγγέλιο λέει κάτι που ίσως μας ξενίζει: «συνήγαγον πάντας ὅσους εὔρον, πονηρούς τε καὶ ἀγαθοὺς».

Και τους πονηρούς και τους αγαθούς!

Αυτή είναι η Εκκλησία του Χριστού.

Έλα όπως είσαι.

Έπεσες; Έλα.

Αμάρτησες; Έλα.

Πρόδωσες; Μετανόησε και έλα.

Έχεις πληγές; Έλα.

Έχεις αμφιβολίες; Έλα.

Έχεις κάνει λάθη που ντρέπεσαι ακόμη και να τα θυμηθείς; Έλα.

Ο Χριστός δεν περιμένει πρώτα να γίνεις άγιος και μετά να πλησιάσεις. Σε καλεί να πλησιάσεις για να αγιαστείς.

Αλλά εδώ χρειάζεται μεγάλη προσοχή.

Η αγάπη του Θεού μάς δέχεται όπως είμαστε, αλλά δεν μας αφήνει όπως είμαστε.

Και αυτό ακριβώς σημαίνει το «ένδυμα γάμου».

Ο βασιλιάς βλέπει έναν άνθρωπο χωρίς ένδυμα γάμου και του λέει: «Έταῖρε, πῶς εἰσῆλθες ὧδε μὴ ἔχων ἔνδυμα γάμου;»

Τι είναι αυτό το ένδυμα;

Δεν είναι εξωτερικό ρούχο. Είναι η αλλαγμένη καρδιά.

Είναι η μετάνοια. Είναι η ταπείνωση. Είναι η αγάπη.

Είναι η συγχώρηση. Είναι ο αγώνας να βγάλουμε από πάνω μας τον παλαιό άνθρωπο και να ενδυθούμε τον Χριστό.

Δεν αρκεί λοιπόν να λέμε: «Είμαι Χριστιανός».

Δεν αρκεί ότι βαπτιστήκαμε.

Δεν αρκεί ότι κάποτε κοινωνήσαμε.

Δεν αρκεί ότι ανάβουμε ένα κερί.

Δεν αρκεί ότι γνωρίζουμε έναν ιερέα ή έναν επίσκοπο.

Δεν αρκεί ότι κάνουμε έναν μεγάλο σταυρό μπροστά στους ανθρώπους.

Το ερώτημα είναι άλλο:

Φορά η ψυχή μας ένδυμα γάμου;
Έχουμε αγάπη;
Έχουμε συγχώρηση;
Έχουμε έλεος;
Έχουμε μετάνοια;
Ή μήπως ερχόμαστε στον ναό και φεύγουμε ακριβώς
όπως μπήκαμε;
Τι αξία έχει να προσκυνώ την εικόνα του Χριστού και
ύστερα να κατακρίνω τον αδελφό μου;
Τι αξία έχει να κοινωνώ το Σώμα και το Αίμα του
Χριστού και να κρατώ μέσα μου μίσος;
Τι αξία έχει να κάνω μετάνοιες μπροστά στον Θεό και να
μη μπορώ να πω ένα «συγγνώμη» στον άνθρωπο;
Τι αξία έχει να μιλώ για την πίστη και να μην έχω έλεος;
Ο Χριστός δεν ζητά δρησκευτική εμφάνιση. Ζητά
μεταμορφωμένη καρδιά.
Και εδώ ακριβώς πρέπει να κοιτάξουμε τη Θεία
Λειτουργία.
Κάθε Κυριακή τελείται μπροστά μας ο αληθινός
Βασιλικός Γάμος. Η Αγία Τράπεζα γίνεται το τραπέζι
της Βασιλείας. Και ο Χριστός μάς καλεί όχι απλώς να
παρακολουθήσουμε, αλλά να συμμετάσχουμε στη ζωή
Του.
«Μετὰ φόβου Θεοῦ, πίστεως καὶ ἀγάπης προσέλθετε».
Προσέλθετε!
Είναι η ίδια πρόσκληση: «Δεῦτε εἰς τοὺς γάμους».
Αλλά πόσες φορές και εμεῖς απαντούμε όπως οι
άνθρωποι της παραβολής;
Έχω δουλειά.
Έχω να πάω κάπου.

Είμαι κουρασμένος.

Θα πάω κάποια άλλη Κυριακή.

Θα εξομολογηθώ αργότερα.

Θα αλλάξω αργότερα.

Θα συγχωρήσω αργότερα.

Θα ασχοληθώ με τον Θεό όταν μεγαλώσω.

Αλλά, αδελφοί μου, ποιος μας υπέγραψε ότι υπάρχει αυτό το «αργότερα»;

Το μόνο που πραγματικά έχουμε είναι το σήμερα.

Σήμερα μπορώ να πω «Κύριε, συγχώρεσέ με».

Σήμερα μπορώ να τηλεφωνήσω σε εκείνον με τον οποίο είμαι μαλωμένος.

Σήμερα μπορώ να ζητήσω συγγνώμη.

Σήμερα μπορώ να εξομολογηθώ.

Σήμερα μπορώ να βοηθήσω έναν άνθρωπο.

Σήμερα μπορώ να επιστρέψω στον Χριστό.

Μην περιμένουμε να γίνουμε πρώτα καλοί για να πλησιάσουμε τον Θεό. Πλησιάζουμε τον Θεό για να μας κάνει Εκείνος καλύτερους.

Και κάτι ακόμη.

Στο τέλος ο Κύριος λέει: «Πολλοί γάρ εἰσι κλητοί, ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοί».

Δεν σημαίνει ότι ο Θεός καλεί λίγους. Το αντίθετο. Καλεί όλους.

Το πρόβλημα δεν βρίσκεται στην πρόσκληση του Θεού. Βρίσκεται στην απάντηση του ανθρώπου.

Ο Θεός ανοίγει την πόρτα. Δεν μας σπρώχνει όμως μέσα.

Ο Θεός καλεί. Δεν εκδιάζει.

Ο Θεός αγαπά. Δεν καταργεί την ελευθερία μας.

Και ίσως αυτή να είναι η μεγαλύτερη τραγωδία του ανθρώπου: να υπάρχει έτοιμη μια θέση στο τραπέζι του Θεού και εκείνος να επιλέξει να μείνει έξω.

Γι' αυτό σήμερα ας μη δούμε την παραβολή ως μια ιστορία που αφορά κάποιους άλλους.

Ο Βασιλιάς καλεί εμένα.

Το τραπέζι έχει ετοιμαστεί και για εμένα.

Ο Χριστός περιμένει και εμένα.

Και πρέπει να ρωτήσω τον εαυτό μου:

Ποια είναι η δική μου δικαιολογία;

Ποιος είναι ο δικός μου «αγρός»;

Ποια είναι η δική μου «εμπορία» που με κρατά μακριά από τον Θεό;

Και κυρίως: ποιο είναι το ένδυμα της ψυχής μου;

Αδελφοί μου,

θα έρδει κάποτε η στιγμή που θα αφήσουμε τα πάντα.

Τα σπίτια μας, τις εργασίες μας, τις περιουσίες μας, τους τίτλους μας, τις θέσεις μας, τις μικρές ανθρώπινες φιλοδοξίες μας. Και τότε ένα μόνο πράγμα θα έχει σημασία: αν ανταποκριθήκαμε στην πρόσκληση της αγάπης του Θεού.

Γι' αυτό όσο έχουμε ακόμη χρόνο, ας μην αμελούμε.

Ας μετανοούμε.

Ας συγχωρούμε.

Ας αγαπούμε.

Ας ελεούμε.

Ας προσευχόμαστε.

Ας επιστρέφουμε κάθε φορά που πέφτουμε. Και όταν αισθανόμαστε ότι το ένδυμά μας λερώθηκε από την αμαρτία, ας μην απελπιζόμαστε. Υπάρχουν τα δάκρυα

της μετανοίας. Υπάρχει η εξομολόγηση. Υπάρχει η συγχώρηση του Θεού. Υπάρχει το έλεός Του, που είναι μεγαλύτερο από κάθε πτώση μας.

Η καμπάνα της Εκκλησίας κάθε Κυριακή δεν είναι απλώς ένας ήχος. Είναι πρόσκληση.

Κάθε Θεία Λειτουργία είναι πρόσκληση.

Κάθε Ευαγγέλιο είναι πρόσκληση.

Κάθε στιγμή μετανοίας είναι πρόσκληση. Και ο Χριστός στέκεται ακόμη στην πόρτα της καρδιάς μας και μας λέει: «Πάντα ἔτοιμα· δεῦτε εἰς τοὺς γάμους». Μακάρι, όταν έρδει η μεγάλη ώρα της συναντήσεώς μας μαζί Του, να μη βρεθούμε ανάμεσα σε εκείνους που αμέλησαν την πρόσκληση, αλλά ανάμεσα σε εκείνους που, παρά τις αμαρτίες και τις πτώσεις τους, μετανόησαν, αγωνίστηκαν, αγάπησαν και τελικά φόρεσαν το ένδυμα του γάμου.

Και τότε να ακούσουμε όχι το «ἐκβάλετε αὐτὸν εἰς τὸ σκότος», αλλά εκείνη τη γλυκύτερη πρόσκληση που μπορεί να ακούσει ανθρώπινη ψυχή:

«Εἴσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου».